

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: **ĐỂ GIÓ CUỐN ĐI**
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
- Thời lượng: 29 phút 56 giây
- Thời gian phát sóng: 06 giờ 30 phút ngày 14/4/2024

2. Tác giả:

- Tên tác giả, nhóm tác giả: Hoàng Gia Khánh, Nguyễn Thị Hương
- Đơn vị: Trung tâm PT-TH Quân đội
- Địa chỉ đơn vị: Số 165, Xã Đàn, Đống Đa, Hà Nội
- Điện thoại liên hệ: **0978387341**
- Email: kichquandoi@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Người thể hiện: Thu Hà, Thuỳ Hương, Hồng Quang, Thanh Huyền, Xuân Ninh.
- Biên tập: Hoàng Gia Khánh
 - Kỹ thuật viên dàn dựng: Nguyễn Vĩnh Tiến.
 - Đạo diễn: Minh Hương

4. Thông tin trên bằng khen:

Ban Tổ chức đề nghị các đơn vị cung cấp chính xác, đầy đủ các nội dung sau để in bằng khen và các xác nhận khác:

- Tên tác phẩm: **ĐỂ GIÓ CUỐN ĐI**
- Tên tác giả, nhóm thực hiện (số lượng không quá 7 tác giả, người thực hiện/ tác phẩm): Hoàng Gia Khánh, Nguyễn Thị Hương..

* Trong trường hợp các đơn vị cung cấp thông tin không chính xác, đầy đủ, Ban Tổ chức sẽ không xác nhận lại bằng khen.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ

(ký tên, đóng dấu)

CHƯƠNG TRÌNH PHÁT THANH QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN
PHÁT SÓNG: 6H30- 14/4/2024
BTV: MINH HƯƠNG (0978387341)
DUYỆT: HOÀNG GIA KHÁNH

Mời các đồng chí và các bạn nghe Chương trình Phát thanh Quân đội nhân dân!

(Nhạc hiệu)

Các đồng chí và các bạn thân mến!

Cuộc sống hiện đại với sự bùng nổ của cuộc cách mạng công nghiệp 4.0, sự xuất hiện của các thiết bị số và trí tuệ nhân tạo (A.I) đang làm thay đổi cuộc sống kéo theo cả những giá trị truyền thống. Tuy nhiên, những đạo lý ở đời, những giá trị truyền thống đã tồn tại ngàn đời nay bằng cách này hay cách khác vẫn nguyên vẹn giá trị cốt lõi.

Chúng ta cùng ngẫm về điều đó qua Câu chuyện truyền thanh “Để gió cuốn đi” của tác giả Hoàng Gia Khánh, Minh Hương trong Chương trình Phát thanh Quân đội nhân dân hôm nay.

Mời các đồng chí và các bạn cùng nghe!

(File:)

Chúng ta vừa nghe Câu chuyện truyền thanh “Để gió cuốn đi” của tác giả Hoàng Gia Khánh, Minh Hương với sự thể hiện của NSUT Thu Hà và các NS: Thuỳ Hương, Hồng Quang, Thanh Huyền và Xuân Ninh.

Kịch bản và dàn dựng chương trình: Minh Hương

Kỹ thuật viên âm thanh: Nguyễn Vĩnh Tiến.

Chỉ đạo thực hiện: Hoàng Gia Khánh

Cảm ơn các đồng chí và các bạn đã chú ý lắng nghe!

ĐỂ GIÓ CUỐN ĐI...

NHÂN VẬT

1/ BÀ THANH MAI (80 tuổi- Văn công QĐ, vợ liệt sĩ, thương con)

2/ HIẾU – CON TRAI BÀ MAI (Công chức, bận rộn, thương mẹ bằng cách mua sắm đồ cho mẹ đầy đủ)

3/ NGHĨA- CON GÁI BÀ MAI (Buôn bán, thực dụng)

**4/ ROBOT BÀ CẢI (AI)- biết trò chuyện, kể chuyện cười, mở nhạc,
mua sắm, biết nhắc uống thuốc, nhắc đi ngủ...)**
5/ THỰC- SHIPPER (Khăng khái, vô tư, tốt tính)

Nhạc vào kịch...

Tiếng chuông điện thoại.

Hiếu: Alo! Tôi Hiếu đây. Sao? Mẹ tôi bị ngã, đang cấp cứu trong bệnh viện thành phố à? Vâng vâng, tôi đến ngay. (kết nối, tiếng chuông chờ đt)
Nghĩa ơi, mẹ đang cấp cứu trong bệnh viện...

Nghĩa: Mẹ bị sao thế anh? Có nghiêm trọng không?

Hiếu: Chưa rõ. Anh đang trên đường đến.

Nghĩa: Vâng vâng. Em cũng đến ngay.

(nhạc gấp gáp)

(Tiếng bước chân chạy)

Hiếu: Mẹ ơi... Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?

Bác sĩ: Anh là con trai của bệnh nhân Hứa Thị Mai à?

Hiếu: Vâng. Mẹ tôi sao rồi bác sĩ?

Bác sĩ: Ổn rồi. Cú ngã làm chân trái cụ giãn dây chằng nhẹ, cần thời gian bình phục.

Hiếu: Cảm ơn bác sĩ! (vào trong) Mẹ...

Bà Mai: Hiếu ơi! Mẹ sợ...

Hiếu: Mẹ đừng sợ. Có con ở đây rồi.

Bà Mai: Chắc bà Cải đi một mình buồn, định rủ mẹ đi cùng con ạ.

Hiếu: Mẹ đừng suy luận linh tinh. Bạn thân với nhau, bà ấy mất rồi thì phù hộ cho mẹ chứ sao lại rủ mẹ đi cùng.

Tiếng Nghĩa từ ngoài: (khóc) Ối mẹ ơi! Mẹ đâu rồi? Mẹ ơi...mẹ có mệnh hệ gì thì chúng con sống làm sao mẹ ơi...

Hiếu: Nghĩa, ở đây, ở đây!

Nghĩa: A, mẹ đây rồi! Mẹ ơi, mẹ bị sao thế này?

Hiếu: Mẹ chỉ bị giãn dây chằng nhẹ thôi.

Nghĩa: (khóc òa) Hu huuuu.

Bà Mai: Nín nín! Mẹ không sao!

Hiếu: Mẹ chưa chết, cô khóc bé cái mồm thôi.

Nghĩa: Mẹ làm sao mà ngã?

Bà Mai: Cái áo mắc vào khung sắt, mẹ kê ghế đứng lên lấy, loạng choạng thế nào ngã vật ra.

Nghĩa: Tại anh đấy! Lẽ ra anh phải đón mẹ về ở cùng để phụng dưỡng mẹ chứ ai lại để mẹ già 80 sống một thân một mình như thế.

Hiếu: Mẹ là mẹ chung, con nào cũng phải có trách nhiệm. Còn cái chuyện đón mẹ về, anh bảo rồi nhưng mẹ không nghe.

Nghĩa: Mẹ thấy chưa, hôm nay chẳng may mẹ ngã, mẹ chết ra đấy thì có phải mang tiếng hai anh em con lăm không?

- Hiếu: Phúi phúi cái mồm cô đi!
- Nghĩa: Đợt này ra viện, mẹ phải đến nhà anh Hiếu ở để vợ chồng anh ấy chăm sóc mẹ.
- Hiếu: Nếu mẹ không thích ở chung cư cao tầng như nhà con thì mẹ có thể sang nhà cô Nghĩa ở nhà mặt đất cũng được.
- Nghĩa: Ồ, mẹ phải ở với con trai chứ.
- Hiếu: Mỗi nhà mỗi cảnh. Chị nhà anh đang đi học nước ngoài, mấy tháng nữa mới về, hai cháu đi du học cả, nhà còn mình anh, mà anh thì bận tối ngày. Mẹ sang nhà con gái, vừa tình cảm, vừa đông vui. Cháu ngoại hai đứa lớn tha hồ chơi với bà.
- Nghĩa: Bọn trẻ con nhà em đang ôn thi sắp mặt. Em thì suốt ngày ở kho bán hàng, có nhà đâu mà chăm được mẹ.
- Bà Mai: Thôi, thôi. Mẹ biết cả hai đứa cùng lo cho mẹ. Nhưng mẹ không đi đâu cả. Mẹ chỉ ở căn tập thể cũ bây giờ thôi. Khổ thế! Sống lâu làm cái gì? Bà Thoa, bà Nụ đã đi lâu rồi. Còn mỗi bà Cải, bà bạn thân nhất từ cái thời đi văn công chiến trường cũng vừa đi nốt. (tủi thân) Ông ơi, sao ông không về đón tôi đi? Các bà ơi, sao các bà bỏ tôi lại, giờ tôi biết chơi với ai đây?
- Hiếu: Mẹ ơi, mẹ còn chúng con.
- Nghĩa: Đúng thế, mẹ còn anh em con, còn các cháu nội ngoại. Cả đời mẹ chịu nhiều thiệt thòi lo cho con cái. Bây giờ anh em chúng con thành đạt, khá giả. Vậy mà để mẹ ở trong căn tập thể cũ kỹ, mẹ, con thương mẹ lắm!
- Bà Mai: Biết thương mẹ là mẹ mừng rồi. Mẹ vẫn khỏe, mẹ chưa phải nhờ đứa nào. Cứ để yên cho mẹ ở căn nhà cũ. Chỉ cần các con, các cháu, thỉnh thoảng ghé về nhà, ăn với mẹ bữa cơm, ngồi uống với mẹ chén trà là mẹ vui rồi.
- (Nhạc)
- Dẫn: *Ở đời, nước mắt chảy xuôi, bà Mai không bao giờ đòi hỏi điều gì ở con cái. Ước nguyện duy nhất của bà là được ở căn nhà tập thể cũ mà nhà nước phân cho vợ chồng bà từ ngày mới lấy nhau. Căn nhà chứa đựng biết bao kỷ niệm. Từ căn nhà đó, chồng bà đã nói lời tạm biệt mẹ con bà để vào chiến.*
- Ra viện, bà Mai không muốn thuê người giúp việc nên hai anh em Hiếu, Nghĩa đau đầu vì chưa biết phân công nhau ra sao để chăm mẹ. Đang lo lắng thì thằng Bin con trai Hiếu- đứa cháu út nhộm của bà Mai đang du học chuyên ngành về trí tuệ nhân tạo ở Mỹ đã nảy ra một sáng kiến khiến bố và cô nó thở phào.*
- Hiếu: Mẹ ơi! Thằng Bin biết bà nội đau chân, đang phải hạn chế đi lại nên nó đã gửi quà về cho mẹ đây này.
- Bà Mai: Quà gì thế?
- Hiếu: Mẹ, có phải bà Cải là bạn thân nhất của mẹ không?

Bà Mai: Phải. Nhưng bà ấy chết rồi.
Hiếu: Thằng Bin gửi cho bà một bà Cải khác đây này.
Bà Mai: Vớ vẩn!
Hiếu: Thời đại 4.0 không có việc gì là không thể. Bà Cải đã đáp chuyến bay từ Mỹ về đây. Bây giờ bà ấy nằm trong chiếc hộp này.
Nghĩa: Đâu, bà Cải đâu em xem với! Nghe anh kể em cũng hồi hộp. Mở ra đi!
Hiếu: Anh mở đây.
Bà Mai: Mẹ chẳng hiểu hai đứa mà đang nói gì.
Hiếu: Đây đây, đây chính là bà Cải.
Nghĩa: Bà Cải này đáng yêu quá!
Bà Mai: Đây chỉ là một con thú nhồi bông có cái miệng cười ngoác ra.
Hiếu: Mẹ từ từ. Con cắm điện đã.
Nghĩa: Bật ở đây hả anh?
Hiếu: Đúng rồi. Bật này! Được rồi. Chờ một chút cho bà Cải khởi động! (một âm thanh ting ting vang lên)
Robot Bà Cải: (nói giọng trí tuệ nhân tạo) Chào bà Mai! Hôm nay bà khỏe không?
Bà Mai: (ngạc nhiên) Ô, sao nó biết tên mẹ?
Hiếu: (nói nhỏ) Mẹ, trả lời đi!
Bà Mai: Cảm ơn, tôi khỏe.
Robot Bà Cải: Cái chân bà thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?
Bà Mai: Ô, sao nó biết chân mẹ đau?
Hiếu: Thế mới giỏi chứ. Mẹ trả lời đi! Mẹ hỏi xem bà ấy là ai?
Robot Bà Cải: Cái chân bà thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?
Bà Mai: Cảm ơn! Đỡ nhiều rồi. Bà...bà là ai?
Robot: Tôi là bà Cải. Là bạn của bà.
Bà Mai: (cười) Bà cứ đùa. Bà Cải bạn tôi chết rồi.
Robot: Đúng là tôi đùa đây, tôi là một phiên bản khác của bà Cải. Tôi sẽ làm bạn với bà, làm bà vui, giúp bà nhiều việc bà yêu cầu.
Bà Mai: Không dám! Cảm ơn! (cười) Giọng bà trẻ quá! (cười)
Robot: Cảm ơn bà đã khen!
Bà Mai: Ô, nó cũng biết mẹ khen này.
Nghĩa: Hay quá! Mẹ, mẹ thử yêu cầu bà ấy một điều gì đó đi!
Bà Mai: Nó giúp được mình những gì hả con?
Robot: Nhiều lắm: Trò chuyện, tâm sự, nghe bà trải lòng; Mở bài hát bà yêu cầu; kể chuyện cười cho bà nghe; gọi đồ ăn giúp bà; nhắc bà uống thuốc; nhắc bà lịch sinh hoạt, ngủ nghỉ...vân vân.
Nghĩa: Mẹ thử gọi đồ ăn cho bữa trưa nay đi.
Robot: Bữa trưa bà muốn ăn gì?
Bà Mai: Ăn gì được? À, cho tôi một bát cháo sườn.
Robot: Vâng. Bà chờ nhé!
Bà Mai: Vâng vâng. (nói nhỏ) Con ơi, có thật không? Tí nữa, có người mang cháo đến thật à?

Hiếu: Thật chứ.

Bà Mai: Thế à! HIện đại quá nhỉ!

Hiếu: HIện đại chứ. Ở các nước phát triển người ta dùng nhiều lắm. Cái này dành cho người già nên sử dụng đơn giản. Chỉ có đúng 2 nút, bật và tắt. Mẹ muốn trò chuyện hay yêu cầu thì bấm nút này, khi tắt, ấn nút này, thế thôi. Điện thì con cắm cố định ở đây rồi.

Nghĩa: Hay quá! Anh Hiếu ơi, em muốn nhờ bà Cải mua hộ ít đồ mỹ phẩm, túi xách hàng hiệu được không?

Hiếu: (cười) Bà Cải là bạn mẹ, bà ấy chỉ biết những thứ mẹ cần thôi, những cái xa xỉ phẩm theo nhu cầu của cô thì bà ấy không biết đâu.

Nghĩa: Uôi rồi, cứ tưởng muốn mua gì cũng có cơ. À, thế gọi đồ ăn, ai trả tiền?

Hiếu: Anh chứ còn ai. Nạp vào đấy mấy triệu, nó tiêu dần. Sang tháng đến lượt cô nạp tiền đấy.

Nghĩa: Biết rồi! Giàu mà ki bo!

(Nhạc)

Dẫn: *Vậy là từ hôm đó, mỗi ngày của bà Mai cứ như một vòng tròn lặp đi lặp lại những việc giống nhau. Đặt đồ ăn qua robot. Nhận đồ ăn từ anh shipper. Trước khi bị ngã, việc chợ búa, cơm nước làm bà bận rộn, khuây khỏa hơn. Bây giờ nhàn rồi quá cũng chán. Cả ngày bà chỉ xem tivi và làm bạn với con robot!*

(Trên nền nhạc, mô tả một chuỗi những lời thoại)

Robot: Bà Mai ơi! Đã đến giờ uống thuốc buổi chiều.

Bà Mai: Vâng, vâng.

Robot: Bà Mai ơi, trưa nay bà ăn gì?

Bà Mai: Cho tôi phở bò. Này, không hành nhé! Tôi không ăn hành. Hôm trước tôi nhắc không hành mà bà không nhớ đâu. Nói mãi chẳng nghe! Thế mà đòi là bạn tôi cơ đấy!...

(Nhạc)

Shipper: U ơi, cơm canh đến rồi. Con ưu tiên giao sớm cho u để u ăn cho nóng.

Bà Mai: Cảm ơn con!

Shipper: Chân u hôm nay đỡ đau hơn chưa?

Bà Mai: Ủ, đỡ nhiều rồi.

Shipper: Đỡ thì u cũng không nên đi ra ngoài. Mấy nay trời nóng lắm!

Bà Mai: Này, vào đây, u lấy nước mát cho uống.

Shipper: Thôi, phiền u già ngại lắm. U đi ăn cơm đi cho nóng.

Bà Mai: Nắng nôi thế này, một cốc nước mát có gì mà phiền. Con chạy đường xa nắng nóng giao đồ ăn cho u, u không mời con được cốc nước mát hay sao. Với lại, cả ngày trời, u chẳng chuyện trò được với ai.

Shipper: U đã nói thế thì con vào.

Bà Mai: Uống đi này!

Shipper: Con xin! (uống) Mát quá! Tỉnh cả người! Khách hàng nào cũng tốt như u thì con làm nghề giao hàng cả đời không mệt.

(nhạc)

Dẫn: *Cứ như vậy, cả ngày, bà Mai chỉ chuyện trò với con robot và người giao hàng. Nhiều hôm, chưa đói nhưng bà đã mong người giao hàng đến để trò chuyện vài ba câu cho đỡ buồn. Thỉnh thoảng, bà dúi cho cậu ấy khi là quả cam, lúc là chùm nho để cậu ấy ăn cho mát. Bà cũng khám phá thêm nhiều tính năng ở con robot có tên bà Cải.*

Robot: Chào bà Mai! Hôm nay bà thế nào?

Bà Mai: Hôm nào chẳng như hôm nào.

Robot: Bà đang có tâm sự à?

Bà Mai: Có gì đâu. Cái Nghĩa hẹn cuối tuần này đưa mấy đứa trẻ con về rồi lại đổi, không về nữa. Ấy da! Ngày bé, chúng mong mẹ về chợ thế nào giờ mình mong chúng nó đến y như thế.

Robot: Bà có muốn nghe nhạc cho đỡ buồn không?

Bà Mai: Bà cho tôi nghe mấy bài hát ngày xưa đội văn công mình hay hát đi!

Robot: Bà thích nghe bài gì?

Bà Mai: Bài nào cũng được.

Robot: Vậy mời bà nghe bài “Cô gái mở đường” nhé!

Bà Mai: Ừ.

Robot: *(phát bài hát “Cô gái mở đường” : Đi dưới trời khuya sao đêm lấp lánh, tiếng hát em vang vọng cây rừng, phải chăng em cô gái mở đường, không thấy mặt người chỉ nghe tiếng hát...)*

Bà Mai: Nghe bài này tôi lại nhớ cái lần chúng ta biểu diễn ở một trạm quân y, khán giả là toàn là thương binh. Có anh thương binh nặng nghe xong bài này đã trút hơi thở cuối cùng ngay tại buổi biểu diễn. Từ đấy, cứ hát bài này là tôi không thể vui lên được... À, còn cái bài “Tiếng đàn Ta- Lư”, bà cho tôi nghe lại!

Robot: Vâng. Sau đây là bài “Tiếng đàn ta-Lư” (Mở bài hát: *Đi chiến trường, gùi trên vai nặng trĩu đàn Ta- Lư em cất tiếng ca vang lừng núi rừng mừng thắng trận quê em...*)

Bà Mai: Bài này bà có nhớ cái lần hai bên đình chiến không? Bên ta hát hò tung bừng, bên nguy lăm lăm súng ống đến khiếp. Một lúc sau, thấy văn công hát hay quá, nhiều tên nguy bỏ súng ống, chạy sang chăm chú xem đến tiết mục cuối cùng. Những kỷ niệm đó như mới ngày hôm qua đây thôi, thời tuổi trẻ sôi nổi, chúng ta như những cánh chim bay lượn khắp cánh rừng Trường Sơn, mang tiếng hát phục vụ bộ đội. Bom đạn không làm chúng ta sợ, chết chóc không làm chúng ta nản chí. Vậy mà bây giờ, sống giữa thời bình, ngay giữa thành phố ồn ào, đông đúc, nhiều lúc...tôi sợ, tôi nản, tôi không muốn sống nữa bà ạ. *(khóc rưng rức)*

Robot: Bà Mai ơi, bà đừng khóc! Bà đừng buồn! Tôi kể chuyện cười cho bà vui nhé!

Bà Mai: ĐỪNG, ĐỪNG...

Robot: Vậy tôi phát những bài tươi vui cho bà nghe! (*Phát bài nhạc dance sôi động...*)

Bà Mai: (*Đau khổ*) Đứng, đứng! Bà không hiểu tôi. Bà không phải bạn tôi. Bà im đi! Im đi! Bà làm tôi đau đầu quá! Đau đầu quá! (*Bà Mai đau khổ, ôm đầu khóc....*)

(*Nhạc*)

(*Tiếng chuông cửa*)

Shipper: U ơi, cơm đến rồi, cơm đến rồi! Kia, u làm sao thế?

Bà Mai: U...u hơi chóng mặt.

Shipper: Để con đỡ u, u ngồi xuống đây! Thế! U cứ ngồi yên, đừng đứng lên! Con để cơm lên bàn cho u. Hôm nay u có khách hay sao mà đặt những 2 suất?

Bà Mai: Hôm nay, con ở lại ăn với u bữa cơm nhé!

Shipper: Không. Ai lại thế!

Bà Mai: Chẳng giấu gì con, hôm nay con trai u nó bảo về ăn cơm với u, u đã đặt 2 suất cơm. Nhưng nó lại vừa gọi bảo là nó phải đi tiếp khách ở khách sạn lớn. Không về ăn với u được. Thế là thừa 1 suất cơm. Nếu con không chê thì ăn cùng u.

Shipper: Ra thế. Một mình u thì đúng là không ăn hết 2 suất rồi. vâng, con ăn với u. Buồn ngủ gấp chiều manh, sợ quá u ạ.

Bà Mai: (*vui*) Nào, ngồi vào đây. Suất của con đây.

Shipper: Vâng. Ấy, sao u gấp cho con nhiều thế này?

Bà Mai: Ăn đi! Ăn no vào, lấy sức mà làm việc.

Shipper: Con mời u! (*ăn nhồm nhoàm, vừa ăn vừa kể*) U giống y như u con ở nhà. Con lớn lộc ngọc rồi mà ăn cơm bao giờ cũng gấp đầy thức ăn cho con.

Bà Mai: U con năm nay bao tuổi?

Shipper: Nếu còn sống, năm nay u con 83 đấy.

Bà Mai: Thế ra u con...

Shipper: U đi với thầy con cách đây 4 năm rồi. Thế mà con cứ ngỡ như mới vài tháng thôi.

Bà Mai: Ăn thêm miếng sườn đi này!

Shipper: Gắp hết cho con thì u đói.

Bà Mai: U già rồi, ăn uống có đáng là bao.

Shipper: U chiều con thế này thì làm hư con đấy. (*cười*) U ạ, u con cũng có mái tóc y như của u, bạc trắng như cước ấy. Cũng cái dáng người thanh thanh, rắn rỏi như u. Thế nên nhìn u, nhiều khi con lại nhớ u con. Kể mà u con còn sống, ngày nào con cũng vác bát vác đĩa đến ăn trực cơm của u. Ăn cơm với u bao giờ cũng sướng nhất.

Bà Mai: Nhìn con ăn ngon lành, u cũng nhớ cái thời thằng Hiếu với con Nghĩa còn thanh niên. Bữa nào có món ngon, chúng nó ăn phòng má. Mẹ gấp cho đĩa này thì đĩa kia tị, phải gấp đều cả hai mới chịu. Thế mà bây giờ...cả tháng trời, nó chẳng về ăn với u được bữa nào.

Shipper: Các anh chị ấy toàn làm sếp nên bận ư ả. Ừ thông cảm cho anh chị ấy nhé!

Bà Mai: Ừ, là kể chuyện thế chứ ư có trách chúng nó câu nào đâu...

Shipper: Nhà có 2 anh em nên anh chị ấy được ư gấp thức ăn cho chứ nhà con có đến 7 anh chị em, cách nhau 1-2 tuổi, không gấp nhanh thì hết. Con út ít, ăn chậm, có khi ăn nửa bữa thức ăn đã hết sạch. (cười) Mỗi lần thế, ư con mắng các anh chị không biết nhường em. Lúc ấy con được thể nằm lăn ra ăn vạ. Ha haa... (hai mẹ con cười rữ)

(Tiếng gõ cửa: cộc cộc)

Bà Mai: Ai thế nhỉ?

Hiếu: Con chào mẹ!

Bà Mai: Hiếu hả con? Sao con bảo con bận tiếp khách không về?

Nghĩa: Mẹ, con còn bận hơn anh Hiếu, thế mà cũng phải vớt việc đây đề về đây ả.

Bà Mai: Cả Nghĩa nữa. Hai đứa về sao không báo trước để mẹ đặt cơm.

Shipper: Em chào anh chị!

Nghĩa: Báo trước thì sao bảo vệ được hiện trường.

Bà Mai: Hiện trường?

Hiếu: Anh kia, anh là ai mà ăn cơm ở nhà tôi?

Shipper: Dạ, em là...

Bà Mai: Cậu này chuyên giao hàng cho mẹ ...

Nghĩa: Mẹ, sao mẹ lại cho người lạ vào nhà như thế?

Bà Mai: Cậu ấy không phải người lạ.

Hiếu: Con hỏi mẹ, anh ta tên là gì?

Bà Mai: Mẹ...không biết. Nhưng mẹ biết quê quán, biết hoàn cảnh.

Hiếu: Mẹ ơi, ngày chúng con còn nhỏ, mẹ dậy không nên cho người lạ vào nhà. Thế mà bây giờ mẹ cho người lạ vào nhà. Xem lại camera con biết hết, lúc đầu là trò chuyện, sau thì mẹ mời nước mát, sau nữa đến nước chanh đường, hôm nay mẹ lại cho anh ta vào ăn cơm. Tiếp sau này, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Shipper: Anh chị ơi, anh chị hiểu lầm rồi. Tin tôi đi, tôi không khua khoảng đồ đạc gì của bà cụ đâu mà lo.

Nghĩa: Thời buổi 1m vuông hai thằng ăn cắp biết thế nào mà tin. Tốt nhất phải đề phòng từ xa.

Bà Mai: Nghĩa! Con không được nói vậy!

Nghĩa: Con mới nói thế mà mẹ đã bênh anh ta chăm chặp.

Hiếu: Mẹ bắt đầu thấy quý mến, bắt đầu tin vào anh ta rồi phải không? Bước đi tiếp theo, sẽ đến bài xin nhận làm con nuôi của mẹ đấy.

Bà Mai: Con nuôi thì sao? Cậu này là người tốt! Có đứa con tình cảm như này, mẹ mừng quá!

Nghĩa: Mẹ ơi, sao mẹ ngây thơ thế, tự dưng người ta nhận làm con nuôi mẹ để làm gì?

Hiếu: Con nói mẹ biết nhé! Mục đích của đưa con nuôi là căn nhà tập thể cũ của mẹ đây này. Nhà đất thành phố đang tăng giá vùn vụt, với những người ở tỉnh ra, căn nhà này của mẹ cũng là mơ ước cả đời của họ rồi.

Bà Mai: Hiếu! Con đừng suy diễn sai lệch lòng tốt của người khác!

Shipper: Xin lỗi anh chị! Bây giờ thì tôi hiểu ý anh chị rồi. Anh chị cho thằng này là người vô liêm sỉ, lợi dụng u già để trục lợi cho mình chứ gì? Xin lỗi nhá! Thằng này học không cao nhưng từ bé đã được dạy “Đói cho sạch, rách cho thơm” rồi nhá!

Nghĩa: Thằng ăn cắp thường hay nói đạo lý!

Bà Mai: Nghĩa! Con quá rồi đây!

Shipper: Chị...Chị không phải con gái u đây thì tôi cho chị bay cả hàm răng rồi đây!

Nghĩa: Anh Hiếu, nó dọa em!

Hiếu: Anh ra khỏi nhà tôi! Ra!

Bà Mai: Thôi đi!

Shipper: Đây là nhà của u già. Chỉ u già mới có quyền đuổi tôi ra khỏi nhà. Nhưng vì đứng đây nghe anh chị nói rác tai nên tôi phải đi. U ơi, cảm ơn u vì bữa cơm ngon! U giữ sức khỏe nhé! Con chào u!

Bà Mai: Con ơi, từ từ đã...

Nghĩa: Đừng ra về đạo đức nữa! Biền!

Bà Mai: Nghĩa! Mà... (tát)

Nghĩa: Mẹ đánh con? Hu hu...anh Hiếu ơi, mẹ đánh em.

Hiếu: Mẹ, sao mẹ vô lý thế, vì một người xa lạ, mẹ đánh con mẹ, thế có đáng không?

Bà Mai: (đau khổ) Đi đi! Đi hết cả đi!

(Nhạc)

Dẫn: *Từ sau lần đó, bà Mai mong có dịp gặp lại người giao hàng để nói lời xin lỗi nhưng không gặp. Bà không còn dùng con robot bà Cải nữa. Bà không chịu được cái con thú nhồi bông tự xưng là bạn thân bà nhưng không mấy may hiểu bà lấy một phần. Chân bà đỡ hơn, hai đứa con bà gọi đồ chất đầy tủ lạnh để bà tự nấu ăn lấy. Cuộc sống gần trở lại guồng quay như trước khi bà bị ngã. Bà vẫn lọ mọ một mình. Hiếu và Nghĩa vẫn bận rộn với những việc riêng của chúng. Cho đến một ngày...*

(Tiếng chuông điện thoại)

Hiếu: Alo! Chị Thủy ,em nghe...Sao? Nhà cháy? Trời ơi! Vâng, vâng! (bấm đt) Nghĩa ơi, nhà cháy, mẹ đang cấp cứu trong bệnh viện. Em đến ngay nhé!

Nghĩa: Thôi chết. Mẹ có sao không anh?

Hiếu: Anh không rõ! Em đến ngay đi! Anh đang ở xa, 2 tiếng nữa mới về tới nơi.

Nghĩa: Em cũng đang đi lễ ở tỉnh. Nhanh nhất cũng phải hơn tiếng nữa mới về tới nơi.

Hiếu: Trời ạ...
(nhạc)

Hiếu, Nghĩa: Chị Thủy, mẹ em thế nào rồi?

Thủy: Bà cụ bị ngạt khí, hiện tại đã qua cơn nguy kịch.

Nghĩa: Mẹ ơi...hu hu...

Hiếu: Mẹ...

Thủy: Đừng! Để cho bà ngủ. Bác sĩ bảo bà cần tĩnh dưỡng. Đi ra ngoài ! May có người đưa bà cụ ra khỏi đám cháy kịp thời nên tình hình mới khả quan thế. Phúc nhà cô chú lớn đấy!

Hiếu: Ai đưa mẹ em ra khỏi đám cháy?

Thủy: Một cậu đứng tuổi mặc áo xe ôm công nghệ. Thế này, trong khi khói đen từ căn nhà xộc ra, hàng xóm ai cũng hoảng loạn chưa biết làm thế nào thì cậu ấy từ đâu chạy đến lao vào căn nhà, lát sau công bà cụ chạy ra. Chị và cậu ấy đưa bà cụ đến đây. Cậu ấy mặt mày ám khói đen xì. Bác sĩ khám cho cả hai. Cậu ấy bị bỏng nhẹ, bác sĩ sát trùng, bôi thuốc, khuyên nằm viện nhưng cậu ấy không nghe. Ở đây đến lúc nghe tin bà cụ ổn cậu ấy mới về để kịp giờ đón con đi học về. Đây, chị có xin số cậu ấy đây này.

Nghĩa: Anh gọi hỏi thăm và cảm ơn người ta đi !

Hiếu: Ừ.

Hiếu: (bấm điện thoại)

Shipper: Alo!

Hiếu: Anh ơi, tôi là Hiếu- con trai bà Mai. Tôi nghe tin, anh đã xông vào lửa cứu mẹ tôi ra khỏi đám cháy.

Shipper: Hai anh em anh đã về tới bệnh viện rồi chứ?

Hiếu: Chúng tôi vừa về. Mẹ tôi ổn rồi. Cảm ơn anh nhiều lắm. Anh là ân nhân của gia đình tôi.

Shipper: Đừng nói thế! Giữa đường gặp người hoạn nạn thì giúp thôi. Anh ạ, tôi kể anh nghe, những ngày cuối đời u tôi ốm, tôi đi xuất khẩu lao động, không về kịp, tôi ân hận cả đời đấy. Với người giàu hay người nghèo, cao sang hay hèn kém, mẹ cũng chỉ có một thôi.

Hiếu: Vâng.

Shipper: Người già, ngoài nhu cầu sống vui, sống khỏe ra, còn có nhu cầu sống có ích. Nói thật, những lần trước, không phải tôi thềm quả cam, thềm cốc nước chanh mát của bà cụ hay thềm bữa cơm cụ mời đâu. Mà vì tôi biết, mỗi lần cụ cho tôi, cụ chăm sóc tôi, cụ vui lắm. Con người ta sống, không chỉ có nhu cầu nhận về mà còn có nhu cầu cho đi nữa anh ạ.

Hiếu: Thế ra anh là người giao hàng hôm trước ở nhà tôi..

Shipper: Đúng rồi.

Hiếu: Xin lỗi anh! Anh em tôi đã nhìn sai người. Anh cho tôi xin địa chỉ nhà để anh em tôi đến xin lỗi và cảm ơn anh.

Shipper: Không cần. Anh em anh cứ chăm sóc, phụng dưỡng chu đáo cho bà cụ là được. Nói thì anh lại cho rằng thằng ít học hay nói đạo lý nhưng đúng như câu hát của ông nhạc sĩ nào tôi không nhớ tên “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng, để gió cuốn đi” (cười). Để gió cuốn đi... anh ạ!

BÀI HÁT “GÁNH MẸ”